

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

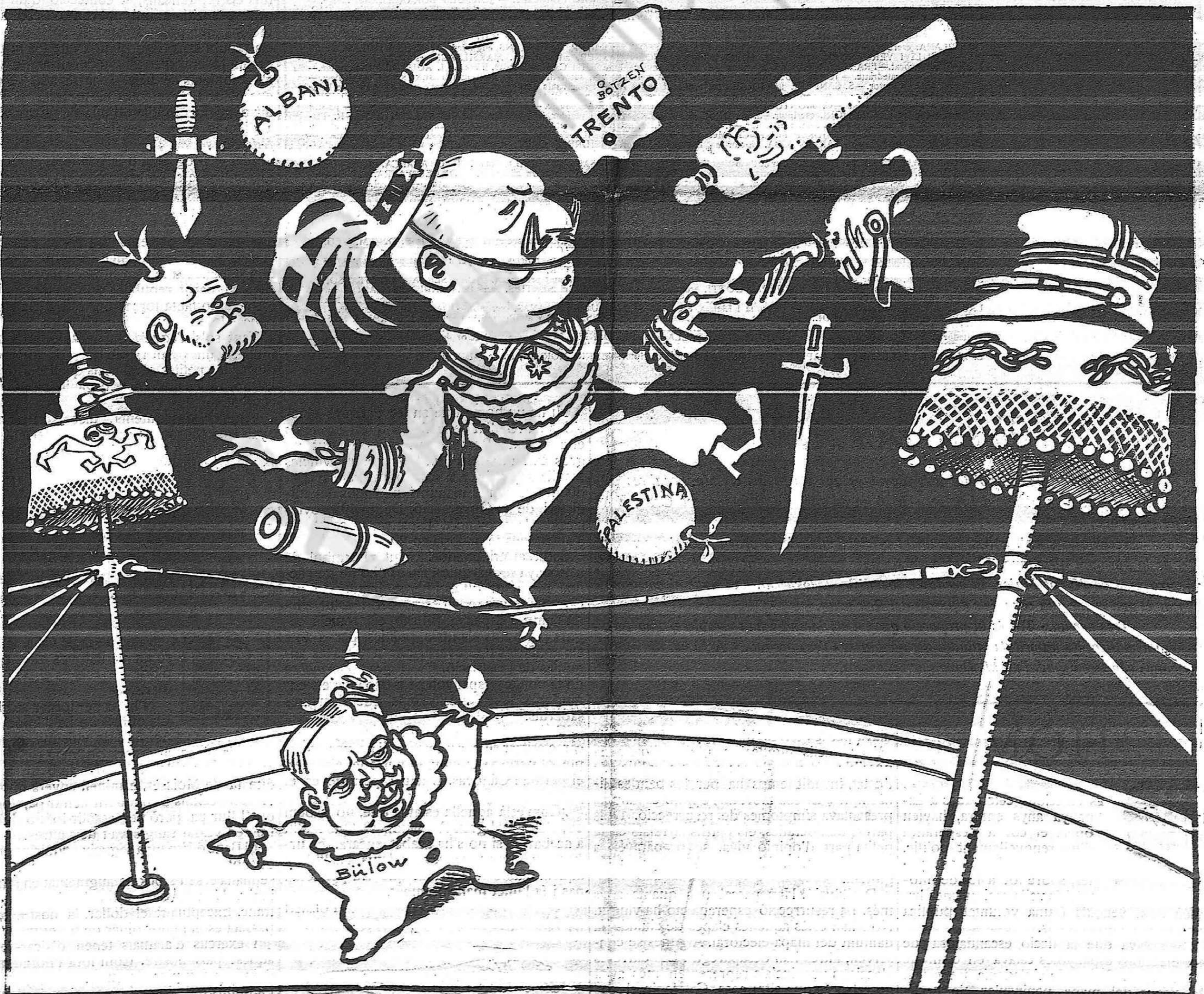
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Fòra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANGER, 2'50

UN EQUILIBRI DIFICIL

—Què me'n diuen de la meva agilitat?. Oi que'n sé, de passar la maroma?...

LA GUERRA EUROPEA MANIFEST DELS CATALANS

Els qui signem, catalans dedicats als espirituals treballs de l'art, les lletres, la ciència i la política, volem alçar la veu en aquesta hora tràgica de l'història del món. Volem dir la nostra convicció i alhora declarar les nostres simpaties. Ens hi creiem obligats, com ciutadans de la República universal de l'Esperit, i aiximateix com fills de Catalunya, la qual per l'heretatge riquíssim de la seva vella glòria i per les clares i fortes esperances en son esdevenidor, no pot desinteressar-se de la gran pugna que omple avui l'Europa.

No sabríem nosaltres guaitar la lluita amb esguard fret i indiferent. Si no hi participem amb les armes, comprenem bé que les idees i els sentiments nostres també són dins la batalla. Tenim una convicció i sentim un amor. I hem de proclamar-los altament i noble.

La nostra convicció és que en la guerra actual els supremes interessos de la justícia i de l'humanitat demanen la victòria dels Estats de la Triple Intel·ligència.

I el nostre amor, és per la França i l'Anglaterra, posseïdores segles ha de l'alt mestratge civil; per la Bèlgica i la Sèrbia, petits pobles que acaben de donar immortals exemples.

La simpatia nostra no podia mancar a aquests pobles. I, sobre tot, no podia mancar a la França, veïna de Catalunya per la terra i per l'ànima, on, Pirineu enllà, tenim germans nostres, gent de la nostra raça, de la nostra sang, de la nostra llengua. Raça, sang i llengua, que són les del més enlairat cabdill dels soldats francesos.

Als qui combaten per una justa causa, no hem de privar-los del consol espiritual de la nostra pública simpatia. Ni hem tampoc de callar la nostra condemna dels procediments cruels posats en pràctica per aquells bel·ligerants qui, negant les convencions amb què la civilització humana havia oposat un aturador a la furiosa violència de la guerra, han fet retrocedir els sistemes de lluita als segles passats i han degradat la força fent-la instrument de venjança i terror.

Aquestes són les nostres afirmacions categòriques. Estem al costat, en esperit i en anhels, de l'Anglaterra, la França i sos aliats. Pel seu triomf fem vots cordials des de la terra de Catalunya, a la qual la mar llatina recorda tot-hora quin és el seu lloc.

A. ROVIRA i VIRGILI, escriptor i advocat. — AMADEU HURTADO, ex-diputat, advocat i escriptor. — JOAQUIM FOLCH i TORRES, crític d'art. — JOSEP CARNER, de l'Institut d'Estudis catalans. — GABRIEL ALOMAR, publicista i catedràtic. — JOAQUIM BORRALLERAS, metge. — JESUS PINILLA, advocat i publicista. — RAMON REVENTÓS, escriptor. — JOSEP M. TALLADA, professor d'Economia política. — CARLES COSTA, periodista. — RAFAEL MARQUINA, escriptor. — PERE INGLADA, dibuixant. — JOAQUIM MONTANER, poeta. — POMPEU GENE, escriptor. — ANTONI LOPEZ, editor-proprietari dels periòdics *L'Esquella de la Torratxa* i *La Campana de Gràcia*. — RAMON FONT, escriptor. — SANTIAGO RUSINOL, pintor i literat. — F. LAYRET, ex-regidor i advocat. — FELIU ELIAS (Apa), pintor. — ALEXANDRE PLANA, escriptor. — J. PIN I SOLER, novel·lista. — LLUIS MASSOT, advocat. — R. CAMPALANS, enginyer. — MARIUS AGUILAR, escriptor. — F. CULI I VERDAGUER, advocat. — J. MIRO, publicista. — JOAN CARNER, advocat. — A. MARSILLACH, escriptor. — E. MOLINE I BRASES, advocat. — FRANCESC PUJOLS, escriptor. — A. VIVES, músic. — JOAQUIM CASAS-CARBO, literat. — J. AGUADE MIRÓ, metge. — ENRIC SOLER, catedràtic. — JOSEP BURGAS, periodista. — IGNASI IGLESIAS, autor dramàtic. — PRUDENCI BERTRANA, novel·lista. — R. M. PADILLA, pintor. — S. SANPERE I MIQUEL, corresponent de les R. i Nacionals Acadèmies de l'Història, Belles Arts i de la de Ciències de Lisboa; membre de número de l'Acadèmia de Bones Lletres de Barcelona. — M. UTRILLO, pintor i crític d'art. — R. NOGUER I COMET, advocat i publicista. — C. MONTOLIU, escriptor. — JOAN LLONGUERAS, músic. — ALEXANDRE CORTADA, escriptor. — JOSEP CLARA, escriptor. — ROMA JORI, escriptor. — S. ANDREU I BARBER, advocat i regidor de Barcelona. — LLUIS VALERI, literat. — R. TURO, director del Laboratori municipal i escriptor. — J. DE MONTOLIU, escriptor. — A. RAMONEDA HOLDER, enginyer. — J. FONT, escriptor. — "PICAROL", dibuixant. — JOSEP M. ROCA, metge i escriptor. — PERE ALDAVERT, escriptor. — ANTONI FERRER, periodista. — JOAN BARCO, periodista. — CARLES RIBA, doctor en lletres i escriptor. — ISIDRE LLORET, director de l'Escola de Funcionaris d'Administració Local. — JOAQUIM SUNYER, pintor. — ENRIC CASANOVAS, escriptor. — EMILI VALLES, professor. — EDUARD CALVET, senador. — DR. MARTI I JULIA, metge, director de l'Institut Frenopàtic i escriptor. — SALVADOR DALI, notari. — P. C. ABARCA, pintor. — PERE COROMINAS, escriptor i diputat per Barcelona. — DR. A. JULIA PONS, escriptor i doctor en medicina. — POMPEU FABRA, de l'Institut d'Estudis Catalans. — J. MASSO I TORRENTS, de l'Institut d'Estudis Catalans i de la Biblioteca de Catalunya. — J. M. LOPEZ-PICO, escriptor. — SALVADOR ALARMA, escenògraf. — JOSEP M. DE SUCRE, president de l'Ateneu Enciclopèdic Popular. — OLAGUER JUVENT, artista-pintor. — SANTIAGO VINARDELL, periodista. — J. BALUGERA, regidor de Barcelona. — ORIOL MARTORELL, regidor de Barcelona. — DOMENEK CARLES, pintor. — ALBERT RUSINOL, diputat a Corts i cavaller de la Llegió d'Honor. — H. GINER DE LOS RIOS, catedràtic i diputat a Corts. — JOAN PASSARELL, dibuixant. — PERE RAHOLA I MOLINAS, diputat a Corts per Barcelona. — CARMEN KARR, escriptora, directora de *Feminal*. — JOAN DE LASARTE I KARR, pintor. — JAUME CARNER, diputat a Corts pel Vendrell. — MANUEL RIU, marquès d'Olerdola, advocat i escriptor. — E. DIAZ RETG, periodista, secretari de P.A. de la P. D. — M. VEGA I MARCH, arquitecte i regidor de Barcelona. — CARLES SOLDEVILLA, escriptor. — J. ARAGAY, pintor. — M. HUMBERT, pintor. — JOSEP ROCHA, advocat i regidor de Barcelona. — JOSEP M. DE SEGARRA, escriptor. — CARLES JORDA, enginyer i diputat provincial. — JOSEP BERTRAN I MUSITU, advocat i diputat a Corts per Vilanova. — J. PUIG I FERRATER, autor dramàtic. — JOAN LLIMONA, pintor. — JOSEP LLIMONA, escriptor. — ELADI HOMS, pedagog. — J. M. BASSOLS, advocat i diputat provincial. — JOAN SERRA I CONSTANSÓ, escriptor i ex-diputat provincial. — LL. FIGUERAS DOTI, economista. — R. SURINACH SENTIES, escriptor. — ENRIC GRANADOS, músic. — ALEXANDRE DE RIQUER, pintor i escriptor. — JOSEP CASADESUS, prevere i catedràtic. — DANIEL GIRONA, historiador. — LL. NICO-LAU DOLWER, doctor del Claustre de Filosofia i Lletres, escriptor. — R. MIQUEL I PLANAS, escriptor. — JOAN MOLES, senador. — FELIP RODES, diputat. — A. SUNOL, ex-president de l'Unió Catalanista. — NARCIS OLLER Y MORAGAS, novel·lista. — J. GARRIGA MASSO, diputat. — JULI MARIÀL — S. VALENTI I CAMP, escriptor. — LLORENC RIBER, prevere i escriptor. — MARIAN ANDREU, pintor i escriptor. — ENRIC BORRAS, actor. — JOAQUIM SALVATELLA, diputat. — DANIEL RIU, advocat, director de *Economia i Hacienda*. — DR. ECHEVARRIA — PERE PUIG CALZADA, ex-diputat. — I. RIBERA I ROVIRA, escriptor. — J. MASSO I VENTÓS, escriptor. — JOAN E. LLADO I VALLES, advocat. — APELES MESTRES, dibuixant i escriptor. — ENRIC MORERA, músic. — DR. JULIA.

Tasca inútil

ESPRES de les ensenyances que's desprenen de les darreres eleccions provincials i tenint a la vista les propores de regidors, alguns elements republicans han con-

cebut el propòsit d'ajuntar tots els elements dispersos del republicanisme, a base d'una reconstitució sòlida del antic partit federal de Catalunya.

L'intenció és verament lloable, però una dolorosa experiència en fa tèmper que tot se redueixi a una dissidència més.

Tot lo que no sigui amb l'elevat propòsit d'ajuntar a tots els republicans; tot lo que, malgrat les bones paraules, porti en el fons una idea *contra* homes o elements afins; tot lo que no s'inspiri en un pur propòsit de sacrifici, d'abnegació i d'oblit; tot lo que no es faci fets els ulls al ideal, no pot tenir altres conseqüències que una pluja de nous motius a les nostres disputes, ni pot generar altres coses que noves capelletes i més estèrils divisions.

Avui com avui el treball més fecond i més patriòtic que deuria fer-se és el d'estudiar serenament, i demanant-li la cooperació de tots els republicans, la confecció d'un programa senzill, ampli, obert a totes les aspiracions, que pogués ésser acceptat per tots els republicans. Ens plauria que fós el programa federal d'en Pi, modernitzat i adaptat als moments actuals. I, entre altres raons, ens plauria perquè ens permetria prescindir d'adjectius inútils i d'inicials ridícules per a dir-nos pura i senzillament *republicans federales*.

I fet el programa o la bandera, en la que tots hi haguessim posat la bona voluntat, no faríem encara la unió, conjunció o barreja. Esperaríem pacientment que una circumstància qualsevol aixequés l'esperit republicà, que un motiu poderós tregués al poble de la seva actual indiferència i aleshores, arborant la bandera feta en hores serenes, veuríem al partit republicà de Catalunya aixecar-se amb tanta força que res podria entrebancar-lo en son camí de victòries.

Tant sols d'aquesta manera podria constituir-se un partit republicà prou fort per a ofegar les petites ambicions que'l pertorben i vèncer a les poderoses organitzacions que'l combaten.

Ajuntar descontents, discsols, desenganyats i pereçosos, és crear nous elements de discòrdia i farà tasca inútil el que de bona fè hi contribueixi.

JEPH DE JESPU

Tres per un

«Per cada poble o propietat dels alemanys que els russos cremin, nosaltres cremarem tres pobles o propietats dels russos.» Això ha fet saber a tot el món el Gran Estat Major germànic.

Preciós document, aquest document oficial teutó. Es la prova material, irrefutable, de la barbarie alemanya. El mot barbarie surt espontaniament dels llavis davant de aqueixa nota de l'Estat Major. El veritable socialista, Liebknecht, ha tingut el coratge de llençar el mot ruent a la cara dels diputats del Reichstag.

«Tres per un.» Tal és la proporció que en els incendis han establert, amb precisió matemàtica, les autoritats militars germàniques. «Tres per un...» Això vol dir que els alemanys són tres vegades més barbres que els russos.

L'HOME

ES eleccions celebrades a Espanya anys enrera, havien obert el cor a l'esperança d'un renovellament polític. En diverses ciutats espanyoles, sobre tot a les del litoral, els vells caciquismes havien estat vençuts i una voluntat pública apareixia en els comicis.

Semblava que la ficció escandalosa de les eleccions espanyoles estava en camí de desaparició. Clapes de ciutadania trencaven la grisor del mapa peninsular. Se podia creure que l'exemple civil de Catalunya irra-

diava per les terres hispàniques i que feia nàixer nuclis polítics sans, des d'on seria possible estendre la reconquesta política de l'Estat, invadit temps ha per les bandes dinàstiques. El còs mort de l'opinió espanyola presentava símptomes de resurrecció. I els partits democràtics, cis partits arceïats en la petita part d'opinió viva, se preparaven a fer repicar triomfalment les campanes de glòria...

Desil·lusió! Han passat uns quants anys més. La resurrecció esperada no ha vingut. No s'han estès aquelles clapes de ciutadania damunt del mapa electoral. Algunes se conserven, altres han desaparegut. Les darreres eleccions provincials representen més aviat un retrocés que altra cosa. Cal tenir el coratge de proclamar-ho francament.

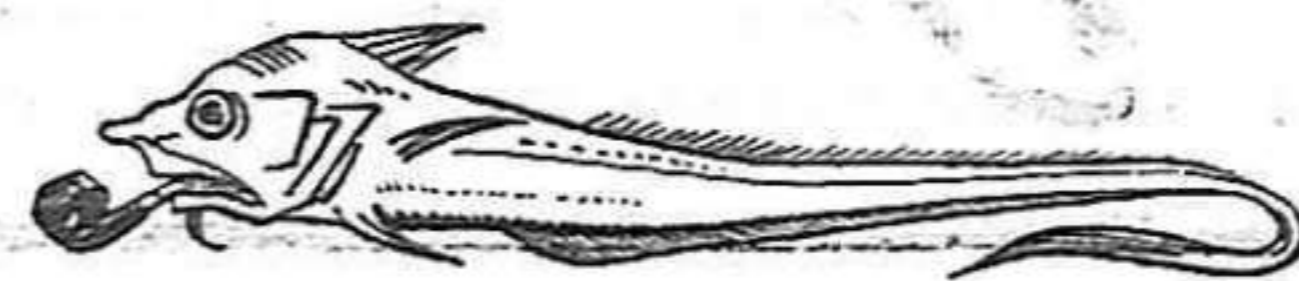
Hi ha un home que en les darreres eleccions ha resultat vencedor. Aquest home és el comte de Romanones. Ha obtingut un gros èxit a Madrid i ha lograt a províncies resultats que fins ara sols lograven els partits que tenien el manubri miraculós del ministeri de la Governació. De les 49 províncies de la provincial Espanya, el comte de Romanones té majoria en 20.

Salut al triomfador! Salut al símbol de l'Espanya monàrquica! Ell és l'home de l'actual moment. Ell és l'hèroe. Incult, viu, pícaresc, desvergonyit, trapacer i astut, s'ha fet l'amo d'Espanya. Ell sab els remeis segurs per a tots els mals polítics, per a tots els conflictes de govern, per a totes les angúnies de la situació. Es el gran *curandero* de la política espanyola. I a Espanya els curanderos tenen més clients que'ls metges saberens.

Cada període de l'història espanyola pot caracteritzar-se per un nom. Hi ha, per exemple, el període Godoy, el període Narváez, el període Cánovas. L'actual període és el període Romanones. No s'en pot dubtar.

«Com està aquella estafua que, no sabem on, s'aixarà al gran Romanones? Que cullim a acabar-la, si no s'ha acabat encara. Es urgent que tingui la seva estafua enaltidora aqueix diable entremaliat que riu per sota'l nas i fa l'ullet maliciósament.

FULMEN

SONATA XXI

JA en tinc de mals vicis, ja, però en veritat vos dic, que'l pitjor de tots és el de llegir diaris.

N'hi ha per tornar-se boig. Els obrers de La Unió, en nombre de vuit mil, se llençen a la plana, al desert podríem dir, i cercant una terra de promissió, amb un batlle que fa de Moissès, caminen envers Murcia. Hi van decidits a conquerir el llur pa, només que'l llur pa, però per assolir-lo no dubtarien en vessar sang seva i dels altres.

El Banc d'Espanya segueix adquirint grans quantitats d'or en barres i en moneda. En una setmana el seu stock ha augmentat en mil·lió i mig. Una pesseta val més diner que un franc. Exceptuant el dollar, la nostra trista pesseta és el millor diner de tot el món.

I exèrcits d'afamats tenen d'alçar-se en aquest país nostre. Com fóra l'hora ara de demanar comptes als qui ens han governat i administrat! No seria pas qüestió d'entretenir-nos en petiteses—petiteses de mil·lions,

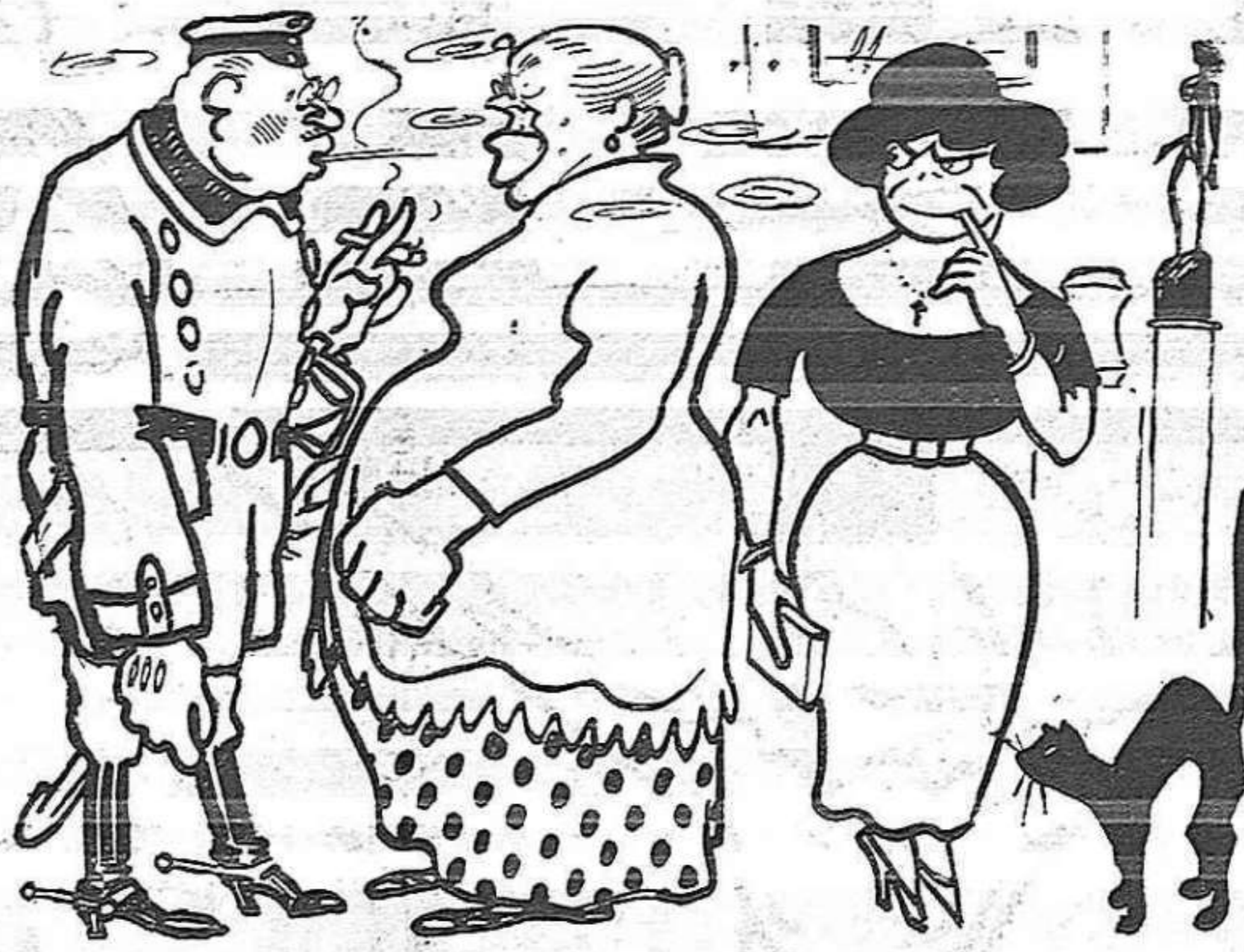
Antologia bàrbara dels temps moderns (Núm. 12)

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 19 AL 25 DE MARÇ DE 1915

—Vés per què tot això no podrien ésser patates!...

—Intenta passar la nit a casa?... Impossibile! La noia i jo hem de dormir en un mateix llit.
—Tant-se-va!... Allà on n'hi caben dos n'hi caben tres.

L'oficial. —Paso ligero!... arr!...

—Un retrat vol que li faci?... I com el vol?... A l'oli?...
—Al petroli.

Per terra

Fets grossos, importants, transcendents, se han produït en els darrers dies. Les escenes successives d'aquell gran drama van augmentant en tràgic interès. Prou bé es coneix que la primavera s'acosta. Els preludis fan esperar aconteixements pròxims i decisius.

Per terra, lo més important és la rendició de la plaça forta de Przemysl (sembla que això se pronuncia una cosa així com Premisil o Dre-misil). Els exercits russos, al capdavant dels quals anava el Czar en persona, han entrat a la vella ciutat polaca.

La rendició era esperada, però això no treu res a la seva importància excepcional. Rendits els supervivents de la guarnició, els tres o quatre cossos d'exèrcit russos que voltaven la plaça, aniran a reforçar les tropes del front. D'altra part, la possessió de Przemysl facilitarà en gran manera les comunicacions i els proveïments de les tropes moscovites, puix podran aquests disposar de tota la magnífica xarxa de ferrocarrils de la Galitzia, sense l'obstacle que la ciutat avui rendida els oposava. Finalment, els «efectes morals i polítics de la rendició seràn considerables».

Un altre èxit dels russos ha estat la presa de l'important port prussià de Memel. Es veritat que els alemanys l'han recuperat dos dies després, però els dipòsits de municions i queviures, els astillers i els quartels de la ciutat han sigut destruïts. Un poc més al Sud, els russos han expulsat als alemanys de Taurroggen i han ocupat la ciutat prussià de Langozargen. La cosa és, doncs, que tornem a tenir els russos a la Prússia oriental.

Al front occidental, accions de detall, generalment favorables als aliats.

Per mar

El dia 13, l'esquadra anglo-francesa, va procedir a l'atac general dels forts interiors dels Dardanel. Desgraciadament, l'operació apareix ombrejada per la perduda de tres cuirassats, el francès *Bouvet* i els anglesos *Irresistible* i *Ocean*, per haver xocat amb mines. Val a dir, emperò, que es tracta de barcos vells, sense valua naval. Més que navilis, eren una mena de porta-canons. Lo més dolorós és el cas del *Bouvet*, del qual sols 64 tripulants van salvar-se.

Els vaixells enfonsats han sigut substituïts, i d'un moment a l'altre l'atac recomençarà.

Segueixen els submarins alemanys tirant a fons alguns barcos mercants escaducers.

Sembla confirmar-se la perduda del creuer alemany *Kalsruhe*, que piratejava per les aigües americanes.

Per l'aire

Els *Zeppelins* han bombardejat Calais, matant set persones i ferint-ne algunes altres, i han intentat bombardejar París.

Aquest intent ha estat un fracàs. En la matí-nada del diumenge, quatre *Zeppelins* van dirigir-se a París. Dos d'ells van haver de recular. Els altres dos sols van poder tirar algunes poques bombes damunt alguns poblets dels voltants de la capital francesa. No hi hagué més víctimes que set ferits i un sol de greu. Com ha dit amb punxant sarcasme un confrare local, més mal va fer Ravachol.

A la nit següent, els mata-criatures aeris van voler repetir la sort, i el fracàs va ésser molt major encara, puix no aconseguiren ni acostar-se a París.

En contestació, els aviadors francesos, durant les jornades del diumenge i del dilluns, llençaren a dotzenes les bombes damunt del territori ocupat pels alemanys. Els resultats d'aquesta acció han estat brillantíssims. Entre els *Zeppelins* i els aeroplans hi ha la mateixa diferencia que entre el bluff i els fets positius.

eh?—sinó de cridals'hi, com Jehovà a Caïn: què has fet d'Espanya?

Sí, què n'heu fet? Vé aquest conflicte, la tragedia aquesta i no podem pendre-hi part ni aprofitar-nos-en. Mireu a Italia fins ara s'ha enriquit. Ara se prepara. Nosaltres... pobres de nosaltres, ens donen cinc cèntims de més per cada pesseta, però, no tenim cap pesseta. I, ademés, tenim gana.

Sabeu, reflexioneu, capiu lo que representaria avui una Espanya que després del desastre col·lontal s'hagués enfortit interiorment, hagués cercat mercats al exterior i amb l'exportació après de conquerir-ne altres de nou? Penseu en una Espanya industriosa i productora de primeres materies?

Es inútil, les pessetes valen més diner i nosaltres no'n tenim ni pessetes ni menjar. El Banc d'Espanya s'omple d'or el ventre, serà una bona garantia per a una nova vomitada de bitllets.

Diu que en Maura predicarà al Real, a la reial cambra voldria predicar, però, *naranjas!* Aquí no mana més que'l coix, aquest coix qui és l'amo de La Unión i de la conca aquella d'on s'han alçat famolencs els miners.

I de la guerra? Realment se veu que això dels Dardanelés és un òs dur de pelar, però tot arribarà. Al fi i al cap què volen dir uns vaixells ensorrats? Era de pensar que'ls turcs i els alemanys no tirarien pas amb pólvora sola. En canvi, ens arriba la nova de la rendició de Przemysl!

La Rússia compleix amb el seu deure. Recula avui per avençar demà amb un nou esforç i els entusiastes de Germania, que ja cantaven victoria després d'Angustow i els llacs Masuriàns veuen altra volta la Prússia invadida per les riberes del Bàltic i el camí de Cracovia i el d'Hongria oberts als innombrables exercits del Zar de totes les Rússies.

Els *Zeppelins* han volat novament sobre París i novament, com vulgars pardals de nostra Rambla, hi han deixat caure uns regalets, produint més molestia que mal.

Lo més trist que he llegit són les darres noves del Marroc. Altre cop agressions, altre cop emboscades, novament morts i ferits. Quan s'acabarà això?

Distrets amb la gran guerra, amb els ulls fets en la tragedia no'ns adonem dels nostres mals; serà precís que la fam ens despertí dintre casa, que una garrotada brutal en Africa ens deixondí?

No ho sé, jo també em torno masell. Porta'm beguda.

MORITZ XII

La diària lletania

El secretari, a mig tò, llegeix les noves darreres; el senyor Dato, somrient, l'escolta amb orella atenta.

—A Mèxic, per certs motius, que de moment no s'expressen, varen sè, ahir, fusellats tres espanyols més.

—Ja és vella aquesta historia. Segueix.

—Avisen de la frontera que continuen sortint queviures de totes menes, a pesar dels vint decrets que ha publicat la *Gaceta*.

—Es el mal d'aquest país: fem lleis, però no's compleixen.

—Ai passa el vapor correu per davant de Formentera, s'ha vist deturat de cop per un gran vaixell de guerra que l'ha sotmès, perquè sí, a un registre en tota regla.

—Gangues de l'anar per mar... Què podem fer-hi?... Paciència!...

—Parte de Tetuán: Mal temps. Fa tres hores que pedrega. La riuada s'ha emportat dos ponts, un remat de tendes i una trentena de bous

que van arribà el dimecres. —Sempre plou sobre mullat!... Vés llegint.

—Parte de Ceuta:

Patrulla sortida avui, víctima d'una sorpresa.

Quatre morts, onze ferits.

Perdudes moros, no's coneixen, però han d'ésser importants.

—Aquests rifenys no escarmenten!...

—Sevilla: El partit obrer exigeix amb tota urgencia treball i pa. Aquesta nit hi haurà set mitings.

—Aprèta!...

—Governador d'Alicant participa que escasseja la farina. Diu també que hi ha tres mines que pleguen.

—Sembla que's posin d'acord!...

—Alcalde de Pontevedra sol·licita del Govern recursos per donar feina a dos mil treballadors que fa mesos que no'n tenen.

—Per tot, per tot lo mateix!...

—S'ha acabat el blat a Huelva.

—Endavant!...

—A Castelló,

a Murcia i a Cartagena també escasseja bastant.

—Mare-de-Déu de l'Empenta!...

—I... ara va a sentí el tro gros!...

Comuniquen d'Anglaterra que'l Govern ha prohibit, baix les més severes penes, la sortida de cotó,

tant si és d'allí com d'Amèrica.—

Aquí don Eduard fa un salt.

—Macatxo!... Això sí que'm cremal!...

Si a Espanya no ve cotó i als magatzems ja no'n queda,

quan ja no pugui aguantar tants gemecs i tantes queixes,

veïam, com m'ho arreglaré per tapar-me les orelles?...
C. GUMA

o son avui sols les ciències les que, com deia en Ricardo de la Vega, *adelantan*, que es una barbaridad.

També en el ram industrial s'estàn fent progressos bastant notables.

La darrera industria inventada és la de recullir diners pels «pobres belgues»

Fórmen ja legió els «vius» que a Barcelona i en altres llocs van fent captes i obrint suscripcions, destinades a socorre als desventurats súbdits del rei Albert.

Dies entrera el cònsol de Bèlgica en la nostra

La cançó dels pobles neutrals

—Je-su-crist... ia passió vostra,

tots l'havem de contemplar!...

ciutat va haver de cridar l'atenció del públic sobre dos capellans que diu que's dediquen a recollir caritats amb aquest fi benèfic... i després no se sab què'n fan ni quin rumbo prenen.
Cal, doncs, posar-se en guardia.
Perque seria verament sensible que, després que'ls canons d'acer han deixat als belgues

sense patria, els filàntrops de llautó els deixessin sense camisa.

L'Espanya pintoresca.

Com tots el anys i amb el brillant èxit de costum, s'ha celebrat a València la tradicional festa de les «fallas».

En una d'elles, un petardo, a l'explotar, va ferir tan seriament a un noi, que sigué necessari amputar-li una mà.

En un altra falla, un espectador resultà també gravissimament ferit al ventre.

Per lo demés, la "satisfacció ha sigut general.

I, fins a l'any vinent, que tornarà a repetir-se l'espectacle.

Amb la seva natural alegria i els seus corresponents ferits.

«Saben que aquest Governador civil és un àliga?»

Tant, que gracies a n'ell s'haurà pogut, al fi, averiguar perquè paguem cars els queviures.

Conversant l'altre dia don Rafel amb els *chicos* de la premsa, va manifestar que, si bé és cert que d'un kilo de pa se'n fa pagar 50 cèntims, tres kilos, en canvi, no costen més que 1 pesseta 35.

«Lo cual demuestra — va afegir el senyor Andrade — que en la subida de los comestibles, el que sale siempre perjudicado és el pequeño comprador.»

Eh?... Ves qui havia d'anar a imaginar-s'ho!...

Ara ens expliquem que al nostre Governador vulguin fer-lo ministre.

Descobriments com el que Sa Excelencia acaba de fer no's poden pagar amb menos que amb una cartera.

* * *

Lo que d'aquesta admirable troballia se'n dedueix és que, perque les coses ens surtin barates, lo que convé és adquirir-les al en gros.

«Què vol dir comprar un pa de kilo?»

El gran procediment és presentar-se al forn i preguntar de bones a primeres:

— «Quant valen 10.000 kilos de pa?»

Perque, si amb 3 tristos kilos ja s'hi troben quinze cèntims d'estalvi, ¡calculin, comprant-ne una tonelada!...

Don Antoni Maura donarà una conferencia en el «Teatro Real», de Madrid.

Al sapiguer-ho, dos filarmònics ho comentaven.

— Després de haver sentit a la Barrientos, als parroquians del «Real» en Maura no'ls agrada.

— Per què?

— Perque és un home que *galleja* massa.

Vegin, vegin...

«Ayer el senyor obispo no pudo recibir a las señoras de la Asociación Católica, que en gran número llenaban los salones i la escalera del Palacio Episcopal.»

Fins la *escalera*, eh; no són pas romanços!

D'això si que se'n pot dir haver de demanar tanda!

Acaba de morir, a Ròma, un altre cardenal, Monsenyor Agliardi.

Amb aquest són tretze els cardenals *defuncionats* davant el curt terme de un any i mig.

I com que tretze és tant mal punt, abans d'un any... tornem-hi.

El «Centre de Defensa Social» organitza una peregrinació a Avila amb motiu del centenari de Santa Teresa.

No més els faltava això als senyors Esteves de les ulleres fumades.

Anar com els béns, a remadetes, presidits pel comte de Santa Maria Orapronobis de Pomés vestit de pelegrí.

Havem sentit repetidament que'l Kaiser es defensa de les acusacions sobre lo de Bèlgica dient que «el pas per aquesta nació neutral ha sigut per a mi una *dolorosa* necessitat militar.»

Ara el *pas* ja està fet.

Per què no deixa a Bèlgica tranquila?

Perque lo que ell volia era passar... i quedar-se.

Per a dintre pocs dies està anunciada a càl Bisbe una reunió d'autoritats i conspicuus per a parlar de la «trata de blanques».

Vetaquí un bonic tema per un divendres de Quaresma.

Sinó que això de les *blanques* en mans del clero... ho veiem molt *negre*.

Això de les pells té preocupadíssim al Govern. Sabaters, fabricants de correigues, constructors de guarniments, tot-hom li va amb queixes, fent-li notar l'escassetat que de dia en dia s'observa en aquest article, i advertint-li que no està gaire lluny el moment en que, agotada l'actual existencia, els serà del tot impossible treballar.

Que'ns perdonin els queixosos, però se'ns figura que les seves llamentacions no són gaire fundades.

Podrà ésser que faltin pells de bou, de bè, de badella, de vaca, però ¿no queden encara les pells dels espanyols?»

Si a nosaltres ens els deixen triar, des d'ara ens comprometem a designar-ne alguns que la tenen ben gruixuda.

Sobre tot, la de la cara.

Una flor no fa primavera.

Entre'ls trenta sis diputats en que ha quedat constituïda la Diputació provincial de Barcelona, no n'hi ha sinó un de afiliat al conservadurisme maurista.

Lo qual és un trist consol pels del partit.

I una satisfacció pels del partit contrari.

Sempre és bõ que hi hagi un cap de turc.